

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Είμαι φίλος και μαθητής του 'Αμβροσίου Παρέ.. Σ' αυτόν πρέπει να με στείλετε.

Τό ένδοξο όνομα του 'Αμβροσίου Παρέ έκανε τό γατρό νά σωπήσει. Καί, είτε άπό σεβασμό πρós τόν περιφημο συνάδελφό του, είτε γιατί ήθελε νά πείσει σχέσεις μαζί του, γιά τίς όποιες νά καυχάται άργότερα, έτοιμάσε ένα φορείο και συνόδευσε τόν άσθενή ως τό Παρίσι. 'Ο Ρο-

βέρτος τρείς όλόκληρες βδομάδες κάλυψε μεταξύ ζωής και θανάτου. 'Ο παροξυσμός τόν δέν έπαψε στιγμή στην άρχή. Κάθε λέξις πού έλεγε ήταν και μιά βλαστήμια έναντίον εκείνης πού αγαπούσε, έναντίον τού 'Ιωάννου Τρεμιέ και έναντίον τού άγνώστου εκείνου, τόν όποιο δέν είχε δει, τού όποιο δέν ήξερε κίν τó όνομα και ό όποιο τού είχε κλέψει τήν εστία.

'Επειτα ό κίνδυνος πέρασε και άρχισε ή άνάφρασις. Κάχις στις φροντίδες τού 'Αμβροσίου Παρέ και στην άντοχη τού όργανισμού του, ό Ροβέρτος κατάφρασε νά σηκωθεί γρήγορα άπό τό κρεβάτι του και νά ξαναβρής τή γαλήνη τού λογικού του.

— Πολύ καλά! είπε άγρια, μόλις έννοιωσε τόν έαυτό του καλά. Μου σπάρξαν τήν καρδιά μου... πάλι τήν συνέτριψαν... 'Ετσι κ' εγώ τώρα θά βαδίσω πού έλευθερός, πού ισχυρός και μόνος στη ζωή. Είχα όνειροπολήσει κρυφές και γαλήνιες ετυχίες, μιά ζωή ταπεινή και ήσυχη σέ μιά φτωχή καλύβα... 'Ημουν τρελλός τότε... Τώρα όμως ήρθε ή σειρά τής πάλης... Τώρα πρέπει ν' αγωνιστούμε γιά τόν πλοΐου, γιά τή δόξα, γιά τή δύναμη.

'Ακού έλαβε τήν άπόφαση αυτή, ό Ροβέρτος Κέρ εύχαρίστησε τόν 'Αμβρόσιο Παρέ γιά όσα έκανε γι' αυτόν και τού άνήγγειλε ότι θά πήγαινε ν' αναλάβη και πάλι τά καθήκοντα τού γραμματέως στόν Κοντό-σταυλό...

Στό μεταξύ αυτό ή έπαυσις τού Τρεμιέ στην 'Εκουόν είχε γίνει σωστός επίγειος παράδεισος. 'Η 'Ιωάννα ξαναβρήκε τήν παιδική της χαρά και ένθυμία. Τραγουδούσε άπό τό πρωί ως τό βράδυ. 'Όταν δέν τραγουδούσε άγάλλιαζε πότε τόν πατέρα της, πότε τόν άντρα της. Πόσο τόν αγαπούσε τόν Γενναίο της!... Και πόσο τήν έλάτρευε αυτός!... 'Ερωτευμένοι και πάντα εύτυχεις, γύριζαν μαζί παντού άπ' τό πρωί ως τό βράδυ. 'Ο Διονύσιος Γενναίος αγαπούσε πολύ τό κνήνη και τήν Ιππασία. 'Η 'Ιωάννα συνήθισε κ' αυτή νά Ιππεύη μέ χάρι και έλυσία. 'Αμαζόνος και τόν άκολουθούσε παντού.

'Ο κ. Τρεμιέ έννοιωσε τήν καρδιά του νά ζωντανεύη, νά ξαναγεννηθή μέσα σ' αυτή τήν άτμόσφαιρα τής δροσερής νεότητος πού τόν περιέβαλε.

'Ενα πρωί ό κ. Τρεμιέ έλαβε μιά έπιστολή άπό τόν κ. Χάρλαϊν. 'Ο δικαστής τού έγραψε ότι παρ' όλας τού τάς έρσνάς δέν κατάφρασε νάνακαλύψη τό μέρος πούχαν φυλακίσει τόν Προφήτη, μά τόν βεβαίωσε ότι είχε πάντοτε ύπ' όψιν του τήν ύπόθεσι αυτή.

'Ο κ. Τρεμιέ γιά νάχη ήσυχή τή συνειδησί του, έγραψε και πρós τόν λοχαγό Ρολάνδο Φερουιλιά, νά νά ζήτηση και άπό αυτόν σχετικές πληροφορίες. 'Ο άπειταίμενος τόν όμος ξαναγύρισε μέ τό γράμμα φέρνοντας τήν εστία ότι ό Φερουιλιά, συνοδευόμενος άπό ένα τεροτόμοφο νάνο είχε φέρει γιά τό στρατό τού Βορρά, όπου άνεμετόνε και ό κ. Μονοβρού.

'Ο Τρεμιέ τότε θεώρησε καλό νά διηγηθί όλη αυτή τήν ύπόθεσι τού Προφήτη στό γαμπρό του, ό όποιος τόν άκουσε μ' έξαιρετικό ένδιαφέρον.

Μετά λίγο καιρό τό σπίτι γόργισε τήν γέννηση τού πρώτου παιδιού τής 'Ιωάννας. 'Ηταν ένα χαριτωμένο αγοράκι. 'Όλοι είχαν ξετρελλαθί άπό τή χαρά τους. Μετά λίγες μέρες τό βάφλισαν και τούδωκαν τόννομα Ρογήρος. 'Ετσι λέγονταν ό πατέρας τού Διονυσίου Γενναίου.

Τήν ετυχία τής έπαυσις τής 'Εκουόν ήρθε νά έπισκιάσει έαφνα ό θάνατος τού 'Ιωάννου Τρεμιέ. 'Ο έντιμότατος αυτός άνθρώπος πέθανε κατά τό τέλος τού 1568. Οι νεαροί σύζυγοι τόν έκλαψαν πολύ. Αλλά τά πρώτα τραυλισματα τού Ρογήρου στην κούνια του, έγιναν άφορη νά παρηγορηθόν κάπως.

Τά μεγάλα γεγονότα όμως, πού κατά τή μεταβατική εκείνη

περίοδο τού μεσαιώνος τάρξαν τόν κόσμο, δέν άφησαν άνεπιρρέαστη και τήν ετυχία τού μικρού παιδιού τής 'Εκουόν.

'Ο Διονύσιος Γενναίος κατάλάβαινε ότι δέ μπορούσε νά μείνη άμέτοχος στούς τρομερούς εκείνους θρησκευτικούς άγώνες, ότι έπρεπε νά προσφέρη κ' αυτός τίς ύπηρεσίες του και έτσι άπό τούς τίς προτάσεις πού του έκαναν οι 'Ουγενότοι νά γίνη ένας άπό τούς άρχηγούς τού άναρροφιακού, όπως τούς έλεγαν, κόμματός τον.

ΤΟ ΑΙΜΑ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΤΡΕΧΗ...

Βρισκόμαστε πικά στόν 'Ιούλιο τού 1561. 'Η βσιλαεία Καρόλου τού 9ου άρχισε πούδ έννοική γιά τούς 'Ουγενότους. 'Επαφαν ή έναντίον τους καταβίβσις. Περίοδος γαλήνης άρχισε, περίοδος ειρήνης και έλευθερίας...

Μά άλλοίμονο!... 'Όλα αυτά ήσαν πρόσκαιρα. 'Ο σίκος τού Γαλιέ έργαζόταν και σκευαρούσε κρυφίως ένα έξοντας σκοπό: Τόν έξολοθρευμό τών 'Ουγενότων.

Οι 'Ουγενότοι δέν άργησαν νά καταλάβουν τί τούς έπεριέμενε. 'Επρεπε λοιπόν νά λάβουν τά μέτρα τους τό ταχύτερον, νά μήν άφήσουν νά τους σφάξουν σάν πρόβατα...

'Εστειλαν λοιπόν προσκλήσεις στούς πού όνομαστώς άρχηγούς τον κ' ένα βράδυ τρακίσι οι 'Ουγενότοι συνήλθαν γιά νά συσκεφθόν στο σπίτι τού όμορφόνος τών Πέτρου Γαβερώ, στην δόδν 'Αγίου 'Αντωνίου.

Κατά τήν Ιστορική σύσκεψη αυτή μίλησε πρώτες ό δικηγόρος Θωμάς Ρουζέ:

— 'Αδελφοί, είτε στούς συγκεντρωμένους 'Ουγενότους, ό κίνδυνος πού κρέμεται πάνω άπ' τά κεφάλια μας είτε τεράστιος. Τι καθόμαστε; Τι περιμένουμε; Πρέπει νά λάβουμε τά μέτρα μας. Αύριο ή βσιλίσσα Μαρία Σουζιέρ συνοδευόμενη άπό τόν δούκα Δαμβιλί και όλιγούς σωματοφίλους φέρνει τό Καλαί. 'Ας μόν άρήσουμε νά μς διαφύγη αυτή ή εύκαιρία.

'Ας όπλαστούν διακόσιοι άπό μς, άς παραβιάζον στο δάσος Μονοβρουσάν ή κοντά στην 'Εκουόν κ' ής αιχμαλωτίσουν τήν βσιλίσσα και τόν δούκα. Με δύο τέτοιους όμήρους θάμαστε άσφαλείς, κανένας δέν θά τολμήση και νά μς έγίση έσω.

Οι 'Ουγενότοι άρχισαν νά χειροκροτούν και νά έπνευαήμον.

'Υπήρχε όμως στην αίθουσα και κάποιος πού δέν συμμόνοσε μέ τήν γνώμη τού Ρουζέ. 'Ο Διονύσιος Γενναίος!

— 'Αδελφοί, φώναξε, τό μέτρον πού υπέδειξε ό κ. Ρουζέ είναι σωτήριον ίσως, μά όχι και Ιπποτικό, ήτι δξιο γενναίον και τιμίων άνθρώπων. Δέν γνωρίζω τί θ' άποφασίσει, πάντως σάς δηλώνω πώς δέν θά λάβω μέρος σέ μιά ένέδρα γυναικός.

'Επακολούθησαν μικρές συζητήσεις, όταν άξαφνα ένας 'Ουγενότος μίλησε στην αίθουσα κραυγάζοντας:

— 'Εχουν περικυκλώσει τό σπίτι!... Κλειστε τίς πόρτες!...

'Η είδησις αυτή έπροκάλεσε βαθεία κατάπληξη. 'Από τό δρόμο άκούγονταν ή βουή τού μαινόμενου πλήθους. Καθένας τότε θυμήθηκε παρόμοιες πολιορκίες σπιτιών 'Ουγενότων, πούχαν συμβεί τά τελευταία χρόνια. Τά σπιτία είχαν καταερα-φισθί άπ' τά πλήθη, συμπλοκαί είχαν λάβει χώραν και τό αίμα είχε τρέξει ποτάμι, χωρίς νά έπέμβη ή έξουσία... Τι θά γινόταν και στην περιπτώσι αυτή; Κάτι σχετικό, κάτι πού τρομερό ίσως. Μά οι περισσότεροι τών 'Ουγενότων ήσαν όπλισμένοι αυτή τή φορά. 'Αποφασισαν λοιπόν νά άμυνθόν και νά πληρώσουν άκριβά τή ζωή τους.

'Εν τώ μεταξύ ένας 'Ουγενότος θέλησε νά μιλήσει στό πλήθος, πούχε συγκεντρωθί κάτω άπό τό σπίτι. Βγήκε σ' ένα παράθυρο, μά άναγκαστήκε νά μη πάλι μέσα γιατί βροχή άπό πέτρες έπεσε άπάντω του.

Οι 'Ουγενότοι κατάλαβαν πός έλλις σωτηρίας δέν ύπήρχε. 'Η δόδς 'Αγίου 'Αντωνίου ήταν πλημμυρισμένη άπό κόσμο. Είχαν φράξει τάς εισόδους της μ' αλυσίδες, είχαν στήσι δσοφάγια με άμάξια άναποδογυρισμένα, ξύλα και πέτρες. Κραυγαί λύσσης άκούγοντουσαν:

— Θάνατος στούς αίρετικούς!... Θάνατος στούς 'Ουγενότους!... 'Άλλοι ήσαν όπλισμένοι μέ έσφη, άλλοι μέ παλιά τουφέκια κ' άλλοι μέ ρόπαλα, μέ σούβλες, μέ πέτρες μέ τσεκούρια!...

— Κλειστε γρήγορα τήν πόρτα!... φώναξε ό Διονύσιος Γενναίος στούς 'Ουγενότους.

('Ακολουθεί)

Πάντα έρωτευμένοι και πάντα εύτυχεις!...